

Herdenking aanslag Manchester op 22 mei 2017

Door de Voorzitter van de Tweede Kamer, Khadija Arib

Aan de orde is de herdenking van de aanslag in Manchester op maandagavond, 22 mei 2017. Ik heet de minister-president Mark Rutte en de ambassadeur van het Verenigd Koninkrijk Geoffrey Adams van harte welkom. Ik wil iedereen in de zaal en op de publieke tribune verzoeken om, als dat gaat, te gaan staan.

Wie de beelden in de afgelopen dagen heeft gezien, zag tieners én volwassenen, die er zó lang naar hadden uitgekeken om eindelijk hun idool te zien optreden. En we zagen ouders bij de uitgang van de concertzaal staan, klaar om hun kinderen mee naar huis te nemen. Iedereen die kinderen heeft, zal zich in dat beeld herkennen.

Je wacht, nieuwsgierig naar de verhalen van je zoon of dochter, over hoe mooi de avond was. Het liep anders. Wat de avond van hun leven had moeten zijn, eindigde in een drama. In één klap zijn 22 onschuldige burgers, waaronder kinderen, van het leven beroofd. Bijna 60 mensen raakten gewond. Iets wat voor iedereen die bij het concert was een dierbare herinnering had moeten worden, is door zieke geesten kapot gemaakt. De beelden zijn hartbrekend.

De onzekerheid bij de wachtende ouders duurde lang. In en om het stadion was er chaos en paniek. Via sociale media gingen mensen op zoek naar hun kinderen of andere familieleden, geliefden of vrienden. Veel inwoners van Manchester stelden hun huizen open en ving de vluchtende mensen op.

Nu, twee dagen later, wachten we op de precieze toedracht van de aanslag. Maar we weten nu al dat we op sommige vragen misschien nooit een antwoord zullen krijgen. Hoe kunnen mensen anderen zoiets aandoen? Hoe kan iemand zo wreed zijn? Hoe is het mogelijk dat iemand onschuldige kinderen vermoordt? Het is niet te bevatten.

Eén ding staat vast. Een vrije samenleving laat zich niet door haat en geweld ontwrichten. Dit moeten we blijven zeggen. Uiteindelijk zijn onze democratische waarden sterker. Vrijheid wint het van angst.

We leven mee met Engeland, en met Manchester in het bijzonder. Onze gedachten gaan uit naar de slachtoffers en hun nabestaanden. Naar al die gezinnen, families en vriendengroepen die een dierbare moeten missen. Wij kunnen hun verdriet niet wegnemen, maar we hopen dat zij zich gesterkt voelen door de wetenschap dat wij aan hen denken.